

(VERES)EGYHÁZUNK

avagy a mi kis falunk



Egy kisfiú feljegyzései a katolikus családi közösség
hétköznapijairól

BEHARANGOZÓ

Mikor a Családos közösség Veresegyházon megszületett a Római Katolikus Egyházközségen belül 1996-ban, a helyzet hasonló volt, mint most: sokan voltak helyiek, de még többen a betelepülők. Szerettünk volna nem csak szép lakásra, hanem otthonra is találni itt. Éreztük, hogy ehhez mindnyájunk számára szükség van valami segítségre, amit többen, együtt, jobban megtalálhatunk.

Keresésünkhöz kaptunk egy támogató papot, idővel sok-sok lelkes társat, befogadó családokat, plébániát, és elkezdődött valami.

A kérdés közöttünk már nem az, hogy honnan jöttél, hanem, hogy hová tartasz. Az erre adott válasz már lehet alapja valaminek, ami értékes. Közös alapunk a hitünk. Mert összeköt, előrevisz, erőt ad. Itt találtuk meg mindazt, amire igazán mélyen vágytunk.

Ki hogyan fejezi ezt ki? Hát úgy, ahogy tudja. Bátran, hangosan, vagy éppen egészen máshogy. Mert lehet. Mindenhogy. Hiszen, akihez szól, az érti, még mielőtt kimondanánk. Mint ahogy mi is értünk minden csecsemőt, némat, rászorultat, ha nem az eszünkkel figyelünk. Aki minket összeköt és hív, az eszünkre kíváncsi legkevésbé. Mert szeret. Feltétel nélkül és végtelenül.

Ha együtt vagyunk, a szeretete szinte tapintható. „Gyertek mindnyájan!”, ahogy tudtok, amikor tudtok, és amennyit tudtok...

F.Éva

(VERES)EGYHÁZUNK

avagy a mi kis falunk

Amikor a szüleim elmondták, hogy egy veres házba költözzünk, akkor először nem nagyon örültem neki, mert amikor még éjszakákon át görnyedtek a papírok felett és tervezgették, milyen is legyen majd a lakóhelyünk, ahol majd felnövünk és amelyhez a mi gyerekkori emlékeink fognak kötődni, úgy, mint az övék kötődnek Harangozósterenyéhez és ahol mindenféle érdekes dolog fog majd velünk megtörténni, úgy vettem ki a szavaikból, hogy FEHÉR lesz a ház és nem veres. Aztán kiderült, hogy nem a ház lesz veres, hanem ezt a helységet hívják így. VERESEGYHÁZ.

Anya és apa nagyon izgatottak voltak, ugyanis volt egy hosszú listájuk arról, mi is fontos ahhoz, hogy egy település szerintük jó legyen.

Ezek voltak a „FONTOS” listán :



ÓVODA

nagy udvarral,
fákkal és bokrokkal.



ISKOLA világos terekkel, kedves tanító nénikkel és tanító bácsikkal.



KÓRHÁZ (Amit meg is kérdeztem, miért is kell nekünk, mikor senki nem beteg, de ők azt mondták, jó lesz még az, ha majd leesünk esetleg a fáról, ami az oviban van.) Most, hogy már elég rég lakunk itt, tényleg volt olyan, hogy a doktor bácsi a boltban is megismert minket, már messziről köszönt és megkérdezte anyától, hogy mindenki egyben van-e a családban).



JÓ KÖZLEKEDÉS BUDAPESTRE

Ezt is megkérdeztem, mert nem értettem, ha itt van minden helyben, ami a „FONTOS” listán van, akkor miért is kell nekünk még bármi máshoz is közel lenni...



Mikor nekünk is megmutatták Veresegyházat, láttam, hogy még fontosabb dolgok is vannak az ő „FONTOS” LISTÁJUKON szereplőknél, így elkészítettem a saját magam „MÉGFONTOSABB dolgok LISTÁJÁT”.

Ez lett az ÉN listám:

focipálya

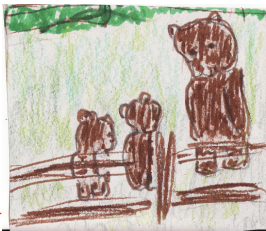


szánkódomb
koripálya



és

állatos hely



és fagyizó



uszoda



játszótér.



Így már én is jobban el tudtam képzelni, mitől is lesznek olyan nagyszerűek majd az én gyerekkori emlékeim, amiket majd én mesélhetek el a gyermekeimnek hosszú kocsitúrákon, ha már nagyon veszekszenek, és nem tudok majd tőlük vezetni és az útra figyelni, és ha majd elpusztították már az útra szánt összes jó viselkedésért járó jutalomfalatkát (ami többnyire csokoládét jelent).

Így hát ideköltöztünk Veresegyházra teljesen egyedül, úgy, hogy nem is ismertünk itt senkit. De ez így nem teljesen igaz. Mi ugyanis sosem



vagyunk teljesen magunkban, mert mi ötven vagyunk (és még két teknős, halak és egy kutya

is), és akik ötven vannak, azok igazán sosincsnek egyedül, még akkor sem, ha néha azért nagyon szeretnének.

Mindenki örült, hogy ilyen jó sok mindent sikerült a listájáról itt helyben megtalálni, sőt, annak is hogy vannak ABC-k, zöldségesek, van piac és szép templomtornyok mutatnak az ég felé.

Aztán csak kicsivel később tudtuk meg, hogy a legfontosabbat nem is írta fel sem anyja és apa az ő listájukra, sem én a „MÉGFONTOSABB” listámra.



Ez valami olyasmi, hogy egyszer anyával akartunk sütni egy nagyon finom tortát a születésnapomra, amihez nagyon sok hozzávaló kellett a boltból. Sokat kellett járkálnunk, mire mindent meg tudtunk venni. Otthon, mikor már csak a sütés lett volna hátra, a habverés, kavargatás, méricskélés és kis nyalogatás után, kiderült, hogy a sütőforma, amire anya emlékezett, valamelyik előző

lakóhelyünkön volt a polcon. Persze erre csak akkor jött rá, amikor a házban fent és lent, kint és bent már mindent átkutattunk, még a homokozót is, hátha valaki kivitte

formának. Végül megpróbáltuk a kész masszát valami másban kisütni, de úgy sajnos a széle szemes lett a közepe meg folyós maradt, pedig mi mindent beleraktunk, amit kellett. (Na jó, egy-két kanállal kevesebbet, amit időközben a nagy formakeresési izgalomban elnyalakodtunk...)

Szóval a rövid tortás kiruccanás után (amit azért így, kicsit rosszabbul sikerülten is megettünk) térjünk vissza a listáról lemaradt dologhoz.

Ez pedig a **CSALÁDOS KÖZÖSSÉG**.

Miután a házunk felépült és befejeződött a beszerzés, szaladgálás válogatás, kapkodás és visszacserélgetés, beköltöztünk végre a mindenki által várt

„Nagy Nyugalomba”.

Aztán megszoktuk a „nagy nyugalmat”, legnagyobb meglepetésünkre, még mindig hiányzott valami. Mert szép volt a ház, a saját szoba, jó volt a nagy udvar az oviban és a kedves tanító nénik a suliban, de az, ami eztán a közösségben történt velünk, az semmihez sem fogható!

Anya egyik ismerőse hívott el minket egy vasárnap, aki már rég járt oda. Ha már misére megyünk, miért is ne nézhetnénk meg a családi közösséget is. Már a neve sem nagyon tetszett nekem. Én a régi barátokkal szerettem lenni, nem akartam ismeretlen családok gyerekeivel együtt lenni helyettük. És persze tartottam a sok új arctól és névtől, váratlan kérdésektől, meg hogy nem tudjuk a sok dalt sem rendesen, de apa mondta, hogy csak bátran tárogjunk és senki nem úgy született, hogy tudta volna őket. (Aztán később kiderült, hogy van, aki mégis.) Az első alkalom furcsán sikerült. Mint ahogy gondoltam is. A többiek mindenkit ismertek, én



meg senkit. Azt viszont - nem tudom honnan - jól látták, hogy én nem ide tartozom, pedig próbáltam a süteményes asztal mögött meghúzódni, de mosolyogva kérdezték egy csomóan a nevem, hogy kinek a gyereke vagyok, hány éves és hanyadikos.

Ha jobban belegondolok, nem is értem, hogy ezek után hogy tudtak anyáék rávenni, hogy menjünk el a legközelebbi alkalomra is. (Talán a sütek lehettek az okai?)

Hogy is lett a hétköznapiak, ünnepnapok és hétvégék legjobban várt eseménye nekem is a családi közösség?

Beszippantott, mint egy porszívó. Lassan nemcsak a falinaptár lett tele azokkal az eseményekkel, amikor együtt vagyunk, hanem ha otthon ültem a számítógépnél, akkor is rá-rá néztem a honlapunkra, mert már úgy éreztem és érzem, az enyém is. Kimásolok ide pár okosságot róla. Például ez az egyik kedvencem:

„Életünk malomköve őrli apró búzaszemeinket, ami eddig pelyva volt bennünk, azt messzire fújja a szél. Csak együtt lehetünk kenyér!”

Az elején nem nagyon értettem, mit is jelent ez, de most már egyre többet értek belőle. Főleg ebből a kenyeres dologból.



Hogy együtt lehetünk kenyerek!



Huhhhh. De jó lenne, ha el tudnám mesélni, hogyan és mivel telnek napjaim. Nem értem, mire szántam azt a rengeteg sok időt előtte és mire is vágyhattam. Mert ami igaz, az igaz, mióta járunk a közösségbe, folyamatosan várok valamit. Apa haragszik is érte, mert még haza sem

érünk néha az egyik programról, én már útközben kíváncsi vagyok a következőre. Anya azt mondja, hogy így nincs időm a hálára, ami szerinte legalább annyira fontos. Mert hálásnak lenni jó. De mi a jó abban?- kérdezte a múltkor a nővérem, aki pedig egy csomó dolgot sokkal jobban tud nálam (ami egyébként nagyon bosszantó, ezért néha eldugom a kedvenc radírját, amit aztán nagyon keres, és én vagyok akkor a nagyon ügyes és segíték neki megtalálni. Amiért ő nagyon HÁLÁS, és olyankor azt is mondja, hogy

TE MILYEN ÜGYES VAGY!!!



Ugye?!

És anya már kezdte is sorolni, hogy miért is lehet hálás az ember.

-A családjáért, az egészségéért, hogy van hol laknia, hogy van mit ennie, hogy van ruhája, cipője, hogy járhat iskolába és tanulhat, hogy vannak barátai, hogy süt a nap, hogy esik a hó vagy az eső. Hálás lehet lenni azért is, mert valaki szépen szólt hozzád, rád mosolygott, figyelt rád, bízott benned, megkért valamire.

Eddig értettem is, amiket anya mondott, bár magamtól nem tudtam volna őket így felsorolni. De aztán még apa is kiegészítette egy párral:

-Hálás lehetsz azért is, ha valaki rád szól, összeszid, megbüntet vagy valami nagy megpróbáltatás ér.

(Ezekért legyen HÁLÁS Kata, a nagytestvérem, én még ehhez kicsi vagyok.)

És most már azt is tudom, hogy nemcsak a templomba lehetek hálás, hanem **BÁRHOL**, ahol csak eszembe jut. És ez nagy könnyebbség nekem, mert így biztos nem felejték ki egyet sem, mire vasárnap eljutunk a misére.

Igazi kalandok sora az életünk.



Ősszel az évet a közösség is megnyitja, eldől, ki milyen csoportba fog járni. Itt úgy megy az elosztás, hogy nemcsak nekünk, gyerekeknek vannak csoportjaink

(felsős és ifis),

hanem a szülőknek is.



Mi minden héten egyszer találkozunk, és vannak közös kirándulásaink és vannak a várva várt nyári közös táborozások. Sőt, van még egy családos tábor is, ahol annyian szoktunk együtt lenni, hogy lassan nehéz a környéken akkora helyet találni, hogy jól elférjünk. De mindig nagyon jól érezzük magunkat és alig várjuk már utána, hogy meglássuk a fényképeket róla. Akik már régen a közösség tagjai (vannak, akik itt is születtek), azoknak már rengeteg közös képük van abból a korból, mikor még egészen picik voltak. Nagyon viccesek, néha vannak közös képnézegetések is.



A szülők kiscsoportjai minden hónapban egyszer találkoznak, van, amikor hozzánk jönnek más felnőttek, van, amikor anyáék mennek el másokhoz. Valami könyvet is olvasnak előtte és beszélgetnek is róla (anya meg apa).

A múltkor kihallgattam őket (csak véletlen) és pont arról beszélgettek, hogy fontos-e az **imádság**.



Az derült ki nekem abból, amit hallottam, hogy
olyan fontos, mint a hála.
NAGYON fontos!!!

*A*mikor beköszönt a tél, már alig várom, hogy eljöjjön a roráté ideje.

Régebben el nem tudtam volna képzelni, hogy valamiért felkeljek ÖNSZÁNTAMBÓL, amikor még sötét van kint. Aztán egyszer elhívott a barátom, próbáljam ki, mert nagyon jó. Hullott a hó, de különösebben nem volt mégsem hideg. (Azért a sapkáért visszazavart apa...)

A templom hajnali csendjében azt hittem, csak mi leszünk ott. Ki gondolta, hogy olyan sokan fel bírnak kelni annyira korán?! Az orgona hangja még tisztább volt, mint máskor, és a játék együtt a közösségi teremben, ami utána következett szép kezdetét adta a napnak. És nagyon fontos részévé vált a karácsonyi előkészületnek! Akárcsak a betlehemezés, amikor házaknál adjuk elő a sokat gyakorolt pásztorjátékot. Nem is tudom elmesélni, milyen jó, csak már nagyon várom a következőt!

*M*indig együtt készítjük az adventi koszorút. (Húsvétkor pedig együtt festjük a tojást is.) Az idén még karácsonyi vásárt is tartottunk a sok szép portékából.



Van olyan gondos néni, aki már ősszel elkezd hozzá gyűjteni a hozzávalókat. Elképzeltem, ahogy sétált a GONDOS NÉNI a lehulló falevelek, gesztenyék és tobozok között és arra gondolt, hogy lesz majd ez a kézműves karácsonykor, ezért lehajolt, felszedte és megőrizte.

Nekünk!

És milyen sokszor megtapasztaltam ezt! Hogy valaki tett értem, gondolt rám, ránk, anyáékra is, meg Katára és Sünire is (ő a kistestvérem).

És van olyan is, amikor belőlünk is egy csapásra GONDOSKODÓ lehet. Két kedvencem is van ezek közül.

Az egyik ilyen esemény a **KOMATÁL**.



*H*a valakinek a közösségből gyermeke születik, akkor nagy az izgalom körülöttük. Én is emlékszem, mikor Sünit vártuk, mennyi mindenre kellett odafigyelni egyszerre. (Akkor kaptuk Katával az emeletes ágyat, hogy beférjen Süni kiságya is a gyerekszobába és sajnos nem én kaptam az alsó ágyat, mert Kata volt a nagyobb, és féltettek apáék, hogy éjszaka forgolódás közben leeshetek fentről. Aztán később Kata rájött, hogy lent aludni jobb, mert nem kell folyton fel és lemászkalni, és akkor megkért, hogy cseréljünk, de akkor már késő volt, mert addigra már én is rájöttem erre.)



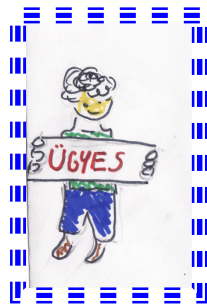
Hiába mondták a kedves ismerősök anyának, hogy most aludja ki magát jó előre, mert eztán nem fog tudni aludni pár hétig, és azt el sem tudja képzelni, hogy az milyen szörnyen fárasztó lesz, de anya szerencsére jól emlékezett, hogy már Katánál és nálam is ezt mondták, és már el is bírta jól képzelni, hogy milyen is az a fáradtság. És jöttek is a nagymamák, nagynénik segíteni, hordták az ennivalókat és jó tanácsokat, mert jó tanácsból sosem kaphat az ember eleget, még akkor sem, ha már három gyereke van.

Itt a közösség (is)segít, mindenki a legfinomabb falatokkal próbál kedveskedni a babás családnak, nagy táblázatokba írjuk be, mikor is szeretnénk mi vinni az ebédet nekik. Mindig alig várom már, hogy ránk kerüljön a sor.

A babás házak különleges illatát nagyon kedvelem és azt is, ahogy az anyuka óvatosan odanyújtja nekünk a picit és megláthatjuk az orrocskáját és ujjacskáit. (Ez a kettő a kedvencem, bár ezt mondhatnám 11-nek is.) Volt olyan alkalom is, amikor leülve a kezembe is foghattam. Nagyon izgultam, nehogy elejtsem, de azt mondták, ügyesen csinálom.



Megint **ÜGYES LETTEM !**



Aztán arról is hallottam, hogy ha a pici már kicsit nagyobb pici lesz, és az anyuka már szeretne valahova elmenni és beszélgetni más anyukákkal, akkor van egy babás-mamás klub is. Mert rengeteg közös témájuk van az anyukáknak. Amikor például Süni született, és

mentem anyával bevásárolni (még az előző lakásunkban), akkor ha jött egy ismerős anyuka velünk szembe, már direkt eltereltem anya figyelmét, nehogy észrevegyék egymást és elkezdjenek beszélgetni. Milyen jó lett volna, ha ott is lett volna ilyen klub, akkor csak azt beszéltek volna meg, mikor lesz a következő alkalom, és már mehettünk is volna tovább.

A másik kedvencem, ahol segíthetünk, amikor valamin együtt dolgozunk.

A közösségi ház mögött van egy óriási terület. Amikor a FELELŐS néni szolt, hogy lehet menni segíteni, mert rengeteg teendő van és elkel a sok dolgozós kéz, akkor mi próbáltunk menni. Mert jó volt. Mert együtt dolgozni jobb, mint egyedül. Így készült el a játszótér,



így lettek fedett padjaink, így lett egyre jobb a focipálya, amit használunk tavasztól ősziig. Hetente még külön focis alkalmak is vannak, így létrejött egy focis kiscsoport is, aminek meg egy FELELŐS bácsija van. Jó, hogy nem mindig ugyanaz a felelős, mert ennyi dolgot már nem is lehetne fejben tartani.

És akinek van még kedve máshol is segíteni, az mehet kalákázni is. Mert van sok-sok olyan család, amelyik ÖRÜLne, ha megjelenne nála egyszerre egy



szupercsapat (azaz MI), és varázsütésre elkészülne a sokat halogatott kerítés, kiürülne a garázból a rég kerülgetett lom, cserép kerülne a kisház tetejére, ami már a fal tövében hevert pár éve. Mint a mesében. És miközben hordjuk, adogatjuk, cipeljük, még örülni is marad időnk. És még egyszer a mi családunkra is sor kerülhet. (Csak azt még nem találta ki a mi családunk, mire is használjuk fel ezt a VARÁZSLATKÉRÉSt.)

Jó beszélgetésekre, elmélkedésekre, számtalan egyéb alkalom is nyílik.

Vannak előadások a szülőknek, amiket nem itt élő OKOSabbak tartanak. Aztán kis csoportokba verődnek és beszélgetnek a közösségi házban. (Mi játszani szoktunk közben, de van mikor bemegyek anyától vagy apától kérdezni valamit és akkor szoktam látni, mit is csinálnak.

(Vagy ha Süni cumija bent marad anya táskájában...)



Ezeket az alkalmakat egyébként a FELELŐSnéni már jó előre kihirdeti, mert van egy csomó más közösség is a családos közösségen kívül itt. (Kalász közösség, Karitás, Dicsőítőcsoport, Imaiskola, Missziós imaközösség, Rózsafüzér társulat, Szent Anna Bibliakör, Útkeresők) Sajnos, most ezt nem tudnám megmondani, melyik mit takar (a honlapunkról másoltam ide a nevüket), de azt jó tudni, hogy ha a felsős csoportomból átkerülök majd az ifikhez, és utána már onnan is kiöregszem, utána is lesz még bőven miből választani. A múltkor egy 86 éves nénivel is beszélgettem, aki jár az egyik csoportba, és nagyon finom süteménnyel kínált és nagyon érdekesekeket mesélt arról, milyen volt régen

Veresegyház, mikor még csak egy kis **falu** volt. (Nekem a közösség miatt most is az, mert bárhová megyek, mindenütt otthon vagyok benne.)

Vannak olyan alkalmak is, mikor elmennek a felnőttek egy egész napra és olyankor a nagyi és nagypapa vigyáz ránk. És palacsintát sütnek, meg ugrálhatunk titokban anyáék ágyán is...A legjobb az volt, amikor anyáék kettőt ott aludtak, mi meg kint aludhattunk nagypapával a kertben



a sátorban.

(Csak nagypapának másnap nagyon fájt a dereka és nagymama mondta, hogy ő előre megmondta, hogy az ő korában ez már nem jó játék. De ezt anya is szokta mondani apának, pedig ő nem is annyi éves, mint a nagypapa, szóval most nem értem, hogy hány éves kor is az a veszélyes Ő KORA, amikor nem lehet ezekkel a dolgokkal próbálkozni már...)

A szüleim mutatták elutazásuk előtt a helyről a képeket, ahova elvonultak valamit gyakorolni a lelkükkel, templom is volt ott, meg házak nagy ablakkal és apáékkal és az egész terület be volt kerítve egy óriás kerítéssel, éjszaka ki sem lehetett jönniük onnan. (De volt olyan, aki azért átmászott a kerítésen. Szívesen megnéztem volna a tanár nénim, aki szintén a közösségbe jár, hogy mászik ki és vissza, de sajnos fénykép sem készült róla, csak anyáék mesélték...)



Jó, hogy az egész évnek van egy ritmusa. A hittanórákon sok mindent hallottam és sok újat tanultam, beszélgettünk és éneklünk. A közös éneklés nagyon jó, a misékben az a kedvencem, ahol a gitárokkal és furulyákkal is kísérik. Egy család különösen sokat cipekszik és gyakorol értünk, pedig kifogást biztos tudnának



találni. Mert kifogás mindig akadhat. A szövegeket meg nem is kell fejből tudni, mert ki vannak vetítve a falra (bár ez Süninek még most nem segít.) Van olyan FELELŐS néni is, aki csak ezért elcipeli a misére a vetítőt és azt is előre tudja, melyik dal fog következni a nagyon nagyon sok dal közül.

Emlékszem, amikor olvasni tanultam, még nem tudtam minden szót végig elolvasni, mire váltott a szöveg, aztán rá pár hónapra már sikerült, akkor meg már tudtam követni, hogy hol járunk. Talán lasabban énekeltek? Így vettem észre, hogy már megtanultam ügyesen olvasni.

Van olyan mise, ahol külön nekünk, gyerekeknek magyaráznak. Ebben az évben meg családok jelentkezhettek minden héten a templomba, hogy értük imádkozzunk valamiért és ezt be is mondták a mikrofonba a misén. SZABADON lehet jelentkezni, nem kötelező. Mert itt semmi sem kötelező. Csodálatos érzés, hogy megkérhetünk másokat, hogy gondoljanak ránk és imádkozzanak értünk. És mi is imádkozunk értük. Ha kérik, akkor is lehet és akkor is, ha nem kérik. Lehet, értem is imádkozik most is valaki valahol, nagyon messze vagy nagyon közel, mert itt a

TÁVOLSÁG SEM SZÁMÍT.

És vannak még más alkalmak a templomban, amikor el lehet mondani, mi bánt vagy minek örülök. És

VIGASZT

találhatok! Ezt anya úgy magyarázta, hogy az életében vigaszra mindenkinek volt, van vagy lesz egyszer szüksége. Van, akinek többre, van akinek kevesebbre. De itt bármennyit kérhet bárki, nincs határ. Itt jön megint elő ez a HÁLA dolog is. Mert az nagyon jó, hogy sokan segítenek, ha gyűjtés van vagy adakozni kell egy bajba jutott családnak, de én úgy vettem észre magamon, az is nagyon jó, ha van kivel

EGYÜTT ÖRÜLNI.

És amikor ennyien örülünk együtt, az egy

akkora ÖRÖM,

hogy csak na!

A múltok például az egyik pap bácsinak volt a születnapja, és olyan izgalommal készültek anyáék is rá, hogy kezdtem magam úgy érezni, mint mikor Süni született, és a nénik elől el akartam valahova bújni az utcán, nehogy túl sokat beszélgessenek.

Ezek a pap bácsik egyébként nagyon kedvesek, bármilyen rosszat is tettem, elmondtam nekik, amikor már elég sokáig gyűjtöttem a bátorságot hozzá és mind **MEGBOCSÁT**ották. Azt is tanultam hittanórán, hogy azért tudnak ők megbocsátani nekem, mert aki ezt az egész világot teremtette, az megkérte a pap bácsikat erre a megbocsátós feladatra. Ilyenkor ők olyanok, mint a telefon zsinórja, ahol a vonal egyik végén én beszélek, a másik végén viszont a világ Teremtője hallja, mit is mondok (meg ő tud is mindent), és a pap bácsik helyette megbocsátanak. Mert igazából én az szeretném, hogy a Teremtő ne haragudjon rám és én se haragudjak többet magamra. Csak attól féltem, hogy a pap bácsi azért még fog. De nem. Elmondtam az egyiknek például azt is, amikor eldugtam a Kata rádióját, mert azért bántott a dolog, de még azt is megbocsátotta. Azt mondta, törekedjek arra, hogy ne kövessek el bűnt, de azt is mondta, hogy tudja, hogy ez nehéz. És tényleg nehéz is! De azért tovább próbálkozok...Vajon ő honnan tudta?

És a **Húsvét és a gyereknap** is óriás piros betűs esemény!



Vetélkedők,



kézműveskedés,



bábszínház

tarkítják a

programot.

ÜGYESEk jönnek és bemutatókat is tartanak.

Van közös



főzés, foci és játék.

Egyszer Süni olyan álmos volt már a végén, hogy egy bokor alatt elaludt apa pulóverén és még a zsvaj sem zavarta. De ezen itt senki nem csodálkozott..



Hogy ilyen sokat

vagyunk

együtt azért is jó, mert a barátaim legtöbbje is idejár. És az anyáéké is. És ők tudják, hogy mi jó helyen vagyunk és mi is tudjuk, hogy ők könnyen elengednek minket egymáshoz, néha még ott is aludhatunk. Meg persze mi, gyerekek is tudjuk, hogy ők is jó helyen vannak, mikor elmennek otthonról. Ezt onnan tudom, hogy amikor visszajönnek, nem fáradtak és mérgesek, sokat mesélnek, mi történt velük, bár néha vicces, hogy mintha nem ugyanott lettek volna apával, úgy mondják el ketten kétféleképpen a történeteket.

Már nem vagyunk öten egyedül itt, mert van egy nagyobb családuknk.

BÍZUNK egymásban!

**Bárki csatlakozhat hozzá(nk), csak szabadon,
örömmel, szeretettel!**

Írta és szerkesztette: meli
Illusztrálta: Szöcske
Csiszolgatta: Dóri, Levi, Ottó
www.udvozlegy.hu